

ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

1. Βιογραφικό

Η Ελισάβετ Χρονοπούλου γεννήθηκε το 1961 στην Αθήνα. Σπούδασε κινηματογράφο. Από το 1985 εργάζεται ως σκηνοθέτις, σεναριογράφος και μοντέζ. Έχει σκηνοθετήσει τις κινηματογραφικές ταινίες: "Μικρή Άρκτος" (2015), "Ο Αννίβας προ των Πυλών" (2011), "Ένα τραγούδι δε φτάνει" (2003), "Χτες το απόγευμα" (1998), "Να που γίνεται" (1995). Από τις τηλεοπτικές σκηνοθεσίες της ξεχωρίζει το ντοκυμαντέρ "Πολιτικός εγκλεισμός στην Ελλάδα του 20ού αιώνα" (Παρασκήνιο, ΕΡΤ 1998). Η συλλογή διηγημάτων "Φοράει κοστούμι" είναι το πρώτο της βιβλίο.

2. Σύνοψη βιβλίου

Ένα τηλεφώνημα από ένα δημόσιο νοσοκομείο. Ένας άγνωστος νεκρός. Μια διαθήκη. Μια απροσδόκητη κληρονομιά. Κι ένα γράμμα που αποκαλύπτει μια παλιά ιστορία, μια μικρή ιστορία από αυτές που η μεγάλη δεν κατέγραψε, ένα έγκλημα που έμεινε ατιμώρητο, μια ανεπούλωση πληγή, μια εξέγερση στο άδικο που πήρε το σκοτεινό μονοπάτι της αυτοδικίας. Ένα γαϊτανάκι βίας που εξερευνά τη διττή δύναμη του αισθήματος δικαίου, τη δύναμη που κάνει τον άνθρωπο «άνθρωπο» αλλά και θηρίο.

Σ' αυτά τα θολά νερά βρίσκεται παγιδευμένος ο αφηγητής του βιβλίου, σε μια Ελλάδα 80 χρόνων μετά, ανιστόρητο παιδί της λήθης, αντιμέτωπος με ένα άγνωστο παρελθόν που ξυπνάει για να του αποκαλύψει πως είναι κι ο ίδιος μέρος του, πως είναι ο κληρονόμος αυτού του παρελθόντος, πάντα υπήρξε είτε το γνώριζε είτε όχι, επειδή αυτά που έχουν γίνει δεν παύουν να έχουν γίνει μόνο και μόνο επειδή εμείς δεν τα γνωρίζουμε.

Ε.Χ.

Η συγγραφέας για το βιβλίο της:

Το 2017 οι ανάγκες μιας έρευνας με οδήγησαν στα αρχεία του Ειδικού Δικαστηρίου Δωσιλόγων Αθηνών της περιόδου 1945-1949. Αναζητούσα μια μικρή πληροφορία και δεν σκόπευα να διαθέσω πάρα λίγες ώρες για να τη βρω. Έμεινα μήνες. Έφυγα, επέστρεψα, συνέχισα να επιστρέφω,

στοιχειωμένη από την εξωπραγματική ιστορία που αφηγούνταν αυτές οι δυσανάγνωστες χειρόγραφες σελίδες, από τις δυο ακραίες πτυχές της ανθρώπινης δυνατότητας που συγκρούονταν διαρκώς μέσα σ' αυτά τα δικαστικά πρακτικά: αντίσταση και δωσιλογισμός, θηριωδία και αυταπάρνηση, ηρωισμός και ηθική εξαχρείωση, αυτοθυσία και κυνική εκμετάλλευση της συλλογικής δοκιμασίας «επί σκοπώ πλουτισμού».

Με στοίχειωναν αυτές οι μακρινές φωνές που μέσα σε κλίμα ακραίου διχασμού, ανομίας, φόβου και αβεβαιότητας, διστάζοντας και τολμώντας, καταγγέλλοντας και αναιρώντας, συχνά χωρίς γλωσσικά εφόδια, πάσχιζαν να εξιστορήσουν τις προσωπικές τους τραγωδίες. Αποζητώντας τη δικαίωση που θα τους επέτρεπε να συνεχίσουν να ζουν. Οι περισσότεροι δεν τη βρήκαν. Μια αθώωση λόγω αμφιβολιών έβαλε τέλος σε ό,τι μάθαμε ποτέ γι' αυτούς, και οι μικρές τους αδικαιώτες τραγωδίες χάθηκαν στη λήθη. Τι απέγιναν; Τι απέγινε όλος αυτός ο αδικαίωτος πόνος; Πώς συνέχισαν; Πώς συνεχίσαμε;

E.X.